

Εμπειρίες αγώνα

Ξεκινώντας, και εν είδη αυτοπαρουσίασης, η Συνέλευση για το Κόστος Φοίτησης (ΣγκΦ) αποτελείται από άτομα και συλλογικότητες από διάφορες σχολές, που δεν ανήκουν σε παρατάξεις και δεν κατεβαίνουν σε εκλογές, τα οποία συναντιούνται με αδιαμεσολάβητους όρους και με κοινό άξονα τα ζητήματα για το κόστος φοίτησης.

Όλα ξεκίνησαν τον Μάρτιο του 2012, όταν το αυτόνομο σχήμα νομικής κάλεσε τα άλλα αυτόνομα σχήματα και μορφώματα αδιαμεσολάβητου αγώνα σε συζήτηση περί της οργάνωσης μιας συνέλευσης που θα καταπιανόταν με το ζήτημα των συγγραμμάτων δίνοντας και με υλικούς όρους απάντηση. Από αυτή τη συνάντηση προέκυψε η συνέλευση για τα συγγράμματα. Έπειτα από δυο μήνες συνελεύσεων σε σταθερή εβδομαδιαία βάση, τυπώθηκε αφίσα, καλέστηκε εκδήλωση και τελικά πραγματοποιήσαμε κατάληψη σε εκτυπωτικές υποδομές του πανεπιστημίου καλώντας τους συμφοιτητές και τις συμφοιτήτριες να τυπώσουν κι εκείνοι/ες σημειώσεις, κώδικες και συγγράμματα, αλλά και όποιο άλλο έντυπο ήθελαν. Την ημέρα της κατάληψης έγινε συνέλευση με τον κόσμο που ενεπλάκη και ακολούθησαν δύο απολογιστικές συνελεύσεις (της συνέλευσης για τα συγγράμματα) όπου έγιναν σαφείς οι προοπτικές συνέχισης. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, τα σκεπτικά ωρίμασαν και τελικά η Συνέλευση Αδιαμεσολάβητου Αγώνα (ΣΑΑ) κάλεσε στις αρχές Οκτώβρη τη Συνέλευση για το Κόστος Φοίτησης σαν μία σταθερή δομή όπου τα ζητήματα ενδιαφέροντός μας πλέον διευρύνονται.

Κάπως έτσι δημιουργείται η ΣγκΦ, και ήδη από την πρώτη συνάντηση υπάρχει η κοινή αντίληψη και κατεύθυνση στα θέματα της φοιτητικής πραγματικότητας: σίτιση, συγγράμματα, στέγαση. Δε χρειάστηκε και πολλή συζήτηση για να αποφασίσουμε πως πρώτη μας κίνηση θα ήταν μια παρέμβαση στη λέσχη, όπου είχε ήδη ξεκινήσει ο έλεγχος πάσο. Πριν ακόμα γίνει η πρώτη παρέμβαση, μαθαίνουμε πως δε θα υπάρχει απογευματινή διανομή μέχρι να ξαναγίνει ο διαγωνισμός για την επιλογή της εργολαβίας. Την ημέρα που θα διεξαγόταν η συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου της λέσχης¹ με θέμα την επαναπρόσληψη των εργαζόμενων, πραγματοποιούμε αρχικά παρέμβαση στο γραφείο της διευθύντριας της λέσχης και στη συνέχεια είμαστε παρόντες και παρούσες κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης όπου και μάθαμε πως με απόφαση δικαστηρίου η νέα σύμβαση θα μπορούσε να υπογραφεί μόνο με το βασικό μισθό. Παρά την έντονη προσπάθειά μας για αρκετές μέρες, οι εργαζόμενοι δεν κατάφεραν να συγκροτήσουν

¹ Στο διοικητικό συμβούλιο της λέσχης προέδρευε ο γραφικός κοσμήτορας της ΣΘΕ (που προσποιήθηκε ότι λιποθύμη στα γνωστά πλέον γεγονότα μετά την αφισκόληση συντρόφων από το αυτόνομο σχήμα μαθηματικού στο γραφείο του, που τον στοχοποιούσε για τη συνυπογραφή της άρσης ασύλου για τη σύλληψη των απεργών εργολαβικών του ΑΠΘ).

την αντίστασή τους και έτσι τελικά επαναπροσλήφθηκαν με το βασικό μισθό. Από πλευράς μας πιέσαμε για το ζήτημα των εργαζομένων όσο μπορούσαμε αρνούμενοι όμως να αναλάβουμε το ρόλο του διαμεσολαβητή-προστάτη ερήμην τους.

Από εκεί και πέρα, τόσο η απουσία συλλογικών αντιστάσεων από την πλευρά των εργαζομένων όσο και η επιλογή μας να θέτουμε ως κεντρικά τα ζητήματα επιβίωσής μας μας οδήγησαν στην παραγωγή του εξής τριπτύχου: φαγητό για όλους/ες χωρίς αποκλεισμούς, καλύτερη ποιότητα και μη εντατικοποίηση των εργαζομένων. Εκείνη την περίοδο βρισκόμαστε καθημερινά στη λέσχη μοιράζοντας «απυδισμένα» τρικάκια και χιουμοριστικό μενού-εκτροπή, πατώντας στένσιλ και γράφοντας συνθήματα σε όλο το campus μιλώντας για πιθανά υποκείμενα που αποκλείονται από τη λέσχη λόγω ελέγχου. Από τη μεριά της η διοίκηση της λέσχης επιμένει πως δεν υπάρχουν λεφτά και προσλαμβάνει εκ νέου τους προσωρινά απολυθέντες αλλά μέχρι τη χριστούγεννα, ενώ ταυτόχρονα η διοίκηση του ΑΠΘ εφαρμόζει και αναβαθμίζει το σχέδιο αστυνόμευσης. Ταυτόχρονα η απεργία των εργολαβικών υπάλληλων του ΑΠΘ βρίσκεται στην πιο κρίσιμη στιγμή έχοντας ξεπεράσει τους 2 μήνες. Όμως ένα κομμάτι των εργαζομένων δεν πλήττει. Η διοίκηση προκλητικά επιλέγει να απαλλάσσει τους εργαζόμενους στη φύλαξη από το καθεστώς επισφάλειας, στο οποίο εντάσσει όλο το υπόλοιπο προσωπικό². Σε αυτά τα συμφραζόμενα, ο αγώνας μας πλέον στρέφεται και σε μια νέα κατεύθυνση θέτοντας το ζήτημα της υποχρηματοδότησης της λέσχης σε αντιδιαστολή με το χρηματοδοτούμενο σχέδιο φύλαξης. Έχοντας την ανάγκη να συνεισφέρουμε στην ένταση των συγκρούσεων που αποτυπώνονταν ήδη στον ίδιο τον χώρο και τις καθημερινές λειτουργίες του campus, επιλέγουμε να στοχοποιήσουμε τα φυλάκια των σχολών ως σταθερά σημεία εποπτείας και επιδίωξης πειθάρχησης στην καθημερινότητα του πανεπιστημίου. Καλώντας και συντρόφους/ισσες που δεν συμμετείχαν στη διαδικασία της ΣγκΦ αλλά παρεμβαίνουν στα πανεπιστήμια, πραγματοποιούμε άμεση δράση κατά τη διάρκεια της οποίας τα φυλάκια βάνονται μαύρα με μπογιά και πίσσα, ενώ ενημερώνουμε τον κόσμο με συνθήματα, τρικάκια, κείμενα. Πρόκειται για μια πρώτη επιθετική κίνηση –άρα όχι κυρίαρχα συμβολική αλλά περισσότερο δηλωτική των προθέσεων και περιεχομένων μας³.

Έχοντας στήσει μια ολόκληρη καμπάνια που κατάφερε να ανοίξει το ζήτημα⁴ κι επειδή καλούμασταν για καιρό να απαντήσουμε σε ερωτήσεις του τύπου «και γιατί να τρώνε όλοι στη λέσχη μας;» αποφασίζουμε να αποτυπώσουμε σε κείμενο μια συλλογική και σταδιακή συζήτηση

² Και ακόμα πιο προκλητικά επιλέγει να καταπατήσει το πανεπιστημιακό άσυλο με εκτεταμένες δυνάμεις ματ ανήμερα της 17Ν προβαίνοντας σε συλλήψεις φοιτητών και εργαζομένων, σε μια ξεκάθαρη προσπάθεια να καταστείλει την απεργία τους. Αποκορύφωμα όλων αυτών είναι η εισβολή ασφαλιτών και μπάσων στην απεργία μετά από συνυπογραφή καθηγητών από διάφορες σχολές και τελικά η λύση της.

³ Συνειδητά αποφύγαμε τη στοχοποίηση των εργαζομένων στο βαθμό που αυτό το πόστο τους δόθηκε. Άλλο το θέμα ότι ορισμένοι το υπερασπίζονται κιόλας (μπράβοι, ασφαλίτες). Δε συνέβη μια τέτοια υπεράσπιση οπότε δεν χρειάστηκε άλλου τύπου διαχείριση.

⁴ Αξίζει να σημειωθεί ότι η διοίκηση της λέσχης απάντησε με κείμενο στους δίσκους στις «ανακρίβειες» μας ενώ στο blog γνωστής free press ένας τύπος αποδείκνυε μέσω περιήγησης στη λέσχη τα ψέματα των αριστεριστών!

σχετικά με τις ταυτότητες και τους συνακόλουθους διαχωρισμούς που έρχεται να παγιώσει η επίδειξη πάσο, κάνοντας μια κριτική της φοιτητικής ταυτότητας και αντιλαμβανόμενες τους εαυτούς μας ως κομμάτι των «από τα κάτω». Παράλληλα, αναδεικνύει το ζήτημα της πανεπιστημιακής ενότητας υποστηρίζοντας ότι η εξουσία επιμένει μεταφυσικά να μιλά για πανεπιστημιακή κοινότητα, ενώ στην πράξη αυτή όχι απλά δεν ενώνει, αλλά χρησιμοποιείται για να αποσιωπήσει και να συγκαλύψει σχέσεις επιβολής και εκμετάλλευσης⁵.

Κλείνοντας αυτό το κομμάτι, μπορούμε να πούμε ότι ο έλεγχος πάσο δεν συμβαίνει και όποτε βλέπουμε κάποια νέα προσπάθεια επεμβαίνουμε. Εκτιμούμε ότι η καθημερινή μας παρέμβαση και η πολύπλευρη από άποψη περιεχομένων και δράσεων προσέγγιση του ζητήματος, αλλά και η δημιουργία σχέσεων με τους εργαζομένους, συνέβαλε ή οδήγησε στη μη εφαρμογή, τουλάχιστον προς το παρόν, του ελέγχου αλλά και στη βελτίωση –ειδικά την περίοδο της καμπάνιας– της ποιότητας του φαγητού. Οι σχέσεις με τους εργαζόμενους που ναι μεν υπήρξαν αλλά όχι με όρους κοινής διαδικασίας ή δράσης κρίνουμε ότι είναι αποτέλεσμα των συσχετισμών που ακόμα δεν έχουμε δημιουργήσει, αλλά βρισκόμαστε στην κίνηση.

Κι ενώ πλησιάζουμε στο τέλος της καμπάνιας για τη λέσχη μαθαίνουμε για τον αγώνα των φοιτητικών εστιών του ΠΑΜΑΚ. Εμείς ήδη από την αρχή της ΣγκΦ θεωρούσαμε βεβαίως και τη στέγαση κομμάτι του κόστους φοίτησης. Έτσι, ήταν σχεδόν αυτονόητο ότι θέλαμε να έρθουμε σε επαφή με τον αγώνα. Ενδιαφέρον έχει ότι το έδαφος δόθηκε από μια συνέλευση γειτονιάς. Η πρώτη μας, λοιπόν, επαφή με τους εστιακούς συνέβη στο Κοινωνικό Κέντρο Αγώνα Τούμπας, το οποίο κάλεσε συνάντηση με σκοπό το άνοιγμα του θέματος. Τα παιδιά στις εστίες είχαν ήδη φτάσει στον δεύτερο μήνα κατάληψης της εστίας τους λόγω του καινούριου καταστατικού που τους είχε επιβληθεί στα γνωστά πλαίσια της «εξυγίανσης και τους εξορθολογισμού» του κράτους και του εκπαιδευτικού συστήματος ειδικότερα. Σαν ΣγκΦ αποφασίσαμε να σταθούμε αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες σε αυτόν τον αγώνα από τα κάτω, αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Στηρίξαμε αυτήν την κίνηση σαν έναν αγώνα που προέκυψε από τη Γενική Συνέλευση της Εστίας Καλαμαριάς, η οποία χαρακτηρίζεται από τον αδιαμεσολάβητο και αντιπαραταξιακό της χαρακτήρα. Το άνοιγμα του ζητήματος από τους εστιακούς έγινε κάπως αργά, γι' αυτό και η παρέμβαση μας ήταν διακριτική αλλά ενεργή. Η συνάντηση πάντως υπήρξε δημιουργική στο βαθμό που αναπτύξαμε σχέσεις οι οποίες ενεργοποιούνται όταν καλούμε σε δράσεις και συζητήσεις, αλλά ήταν και αυτές που οδήγησαν και άτομα να συμμετέχουν στη ΣγκΦ.

Η εμπλοκή στον αγώνα τότε δεν έγινε στη βάση κατακτημένων συλλογικά περιεχομένων, αφού δεν είχαμε ασχοληθεί ακόμα με το ζήτημα της στέγασης. Μπήκε όμως ακόμα πιο δυνατά στην ατζέντα, όχι μόνο λόγω της χιλιοειπωμένης οικονομικής κρίσης, αλλά σαν έναν ανέκαθεν προβληματισμό στα χείλη των φοιτητών: «Τι θα γίνει με το επίδομα των χιλίων ευρώ, θα το

πάρουμε φέτος;», «Τι θα γίνει με τις εστίες, θα με δεχτούν;», «Τι θα γίνει με το γεγονός ότι κάθε μήνα όλα τα χρήματα πηγαίνουν για τη δεκα και το ενοίκιο;», «Μα πώς γίνεται στο τέλος των χρημάτων να μένει τόσος μήνας;». Αλλά και «τι θα γίνει με τον ατομισμό που υπάρχει στον ίδιο τον χώρο που ζούμε;». Εν ολίγοις, στο υπόλοιπο της χρονιάς θα ασχοληθούμε με το θέμα της στέγασης σαν συνέλευση, έχει όμως ήδη ξεκινήσει σαν παράλληλη διαδικασία μια συνέλευση που συζητά την προοπτική των καταλήψεων στέγης.

Και από το μέλλον που έρχεται στο πρόσφατο παρελθόν...

Από το 2010 εφαρμόζεται το σύστημα αστυνόμευσης του ΑΠΘ, το οποίο περιλαμβάνει συνεχείς περιπολίες με μηχανάκια, ρολά, θωρακισμένες πόρτες, κλειδώματα σχολών καθημερινά από τις 8μμ και ολόκληρο το σ/κ και συνεχώς αναβαθμίζεται. Αυτό το καινοτόμο σύστημα ασφάλειας-φύλαξης που η φιλολαϊκή прυτανεία παρουσιάζει ως προσφορά προς τους φοιτητές δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια κίνηση που στοχεύει στη μετατροπή του πανεπιστημίου σε νεκροταφείο. Και μια σαφής επιλογή της διοίκησης να αντιληφθούμε την ασφάλεια όπως εκείνη, ως διαδικασία πειθάρχησης, εποπτείας και αποστείρωσης. Ασφαλείας, τελικά, της καπιταλιστικής κανονικότητας ενάντια σε ότι την αμφισβητεί.

Εμείς προφανώς επιλέγουμε να δώσουμε διαφορετικό νόημα στην ασφάλεια. Ασφάλεια είναι αυτή η αίσθηση που βιώνουμε στους ζωντανούς διαδρόμους των σχολών, στις ανοιχτές συζητήσεις στα αμφιθέατρα, στις γενικές συνελεύσεις και στις αδιαμεσολάβητες διαδικασίες αγώνα. Είναι τα ξενύχτια στα πάρτυ και οι προβολές ταινιών χωρίς αντίτιμο, χωρίς πνευματικά δικαιώματα, χωρίς άδεια. Είναι οι σεξουαλικότητες που εκφράζονται σε συζητήσεις και στην καθημερινότητα. Είναι οι φορές που αράζουμε στις ταράτσες των σχολών ή στα γρασίδια μέχρι το ξημέρωμα ή πριν το ηλιοβασιλέμα.

Αυτή είναι η προσέγγιση μας στο θέμα της αστυνόμευσης στον χώρο του πανεπιστημίου και στο επίπεδο των δράσεων εκφράστηκε αρχικά στη δράση με το βάψιμο των φυλακίων στην οποία αναφερθήκαμε και παραπάνω. Στη συνέχεια για αρκετό καιρό μας προβλημάτιζε το ενδεχόμενο μιας ακόμα δράσης και αφιερώναμε αρκετές ώρες συζητήσεων στο πώς μπορούμε να επιτεθούμε σε αυτή τη συνθήκη. Καταλήξαμε, λοιπόν, ότι σημασία έχει η επανοικειοποίηση των σχολών και ότι έχει νόημα να παραμένουν ανοιχτές όσο είναι ο χώρος δράσης μας. Έτσι, στήθηκε ένα μηνιαίο πρόγραμμα που στόχο είχε και εμείς οι ίδιοι να βιώσουμε διαφορετικά τους χώρους της καθημερινής μας εκμετάλλευσης (παίζοντας, διασκεδάζοντας και συμμετέχοντας σε διαδικασίες αυτομόρφωσης)⁶, αλλά κυρίως να δώσουμε παραδείγματα διαφορετικής χρήσης και αλληλωτικού βιώματος των χώρων στην προοπτική της καθημερινής, προγραμματισμένης και άτακτης επανοικειοποίησής τους.

⁵ Το κείμενο με αυτά τα περιεχόμενα συνόδευε στο μοίρασμά του diy σποτάκι και τραγουδι-τρολιά.

⁶ Το πρόγραμμα της αφίσας περιελάμβανε εκδηλώσεις για τις εναλλακτικές μεθόδους ιατρικής, το γκράφιτι, την κουλτούρα του βιασμού, ψήσιμο, πάρτυ και κυνήγι θησαυρού! Γιατί τα θέλουμε όλα!

Ενώ ήδη ετοιμάζαμε αυτήν την καμπάνια στις αρχές Φλεβάρη το πολυτεχνείο άρχισε να κλειδώνεται καθημερινά από τις 8μμ και να παραμένει κλειστό όλο το π/σ/κ. Η άμεση απάντηση όλων όσων δραστηριοποιούμαστε εκεί ήταν μια στρατηγική του τύπου όπου συναντάμε λουκέτα τα σπάμε και μπαίνουμε στα κτίρια και τις αίθουσες. Βεβαίως, αν και δεν χρειάστηκε τελικά να σπάσουμε εμείς κάποια κλειδαριά, σταθήκαμε αλληλέγγυες/οι σε άλλες ομάδες (κινηματογραφικές) τόσο με το λόγο όσο και με τις πράξεις μας.

Και λίγα λόγια για τη φάση στην οποία βρισκόμαστε αυτές τις μέρες...

Δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από την απόκτηση των συγγραμμάτων. Έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς από πέρυσι και ήταν δεδομένο ότι θα εξελίξουμε τα κεκτημένα. Κατά τη διάρκεια, λοιπόν, της εξεταστικής του Ιανουαρίου η έλλειψη συγγραμμάτων είναι το βασικό πρόβλημα ατόμων της συνέλευσης. Λόγω και των χαμηλών ρυθμών της περιόδου ξεκινούν οι πρώτες συζητήσεις γύρω από το θέμα. Οι συζητήσεις αυτές τελικά καταλήγουν σε μια διαδικασία αυτομόρφωσης με πιο βαθιά, αυτή τη φορά, περιεχόμενα πάνω στην κριτική στη γνώση, την πνευματική ιδιοκτησία αλλά και την έρευνα εντός και εκτός πανεπιστημίων, ζητήματα που είχαν πρωτοθεθεί ήδη από πέρυσι από τη συνέλευση για τα συγγράμματα. Και τώρα που φτάνει πάλι η ώρα να καλύψουμε τις ανάγκες μας για βιβλία αποφασίζουμε ότι δεν είμαστε διατεθειμένες/οι ούτε να χρεωθούμε το κόστος των πνευματικών δικαιωμάτων ούτε να κάνουμε εκπτώσεις στην αντίληψη μας περί γνώσης. Έχοντας ως κεκτημένο την περσινή εμπειρία αγώνα με την κατάληψη του Λογότυπου, η λογική που επιλέγουμε και προτάσσουμε είναι η άμεση δράση και όχι ο αιτηματικός λόγος. Άλλωστε, όπως συνηθίζουμε να λέμε στη ΣγκΦ –και έχει γίνει μότο μας–, δε θα παρακαλάμε για τα αυτονόητα, θα τα πάρουμε πίσω μόνες και μόνοι μας. Έτσι, δεν περιμένουμε μια επίθεση από το κράτος ενάντια στα κεκτημένα μας ούτε τρέφουμε αυταπάτες περί κράτους πρόνοιας ούτε και επιθυμούμε την αναγέννησή του. Έχοντας καλλιεργήσει άμεσα αντανακλαστικά και με εργαλείο τις εμπειρίες του παρελθόντος επιλέγουμε να ακολουθήσουμε την εξής κατεύθυνση: άμεση δράση για να καλύψουμε τις ανάγκες μας (σε συγγράμματα και κάθε είδους βιβλία). Είναι μια δράση που δίνει τη δυνατότητα και σε κόσμο εκτός συνέλευσης να εμπλακεί καθώς καλέσαμε ήδη ανοιχτή συζήτηση για τα συγγράμματα όπου η άμεση δράση ήταν κοινός τόπος. Επειδή όμως οι μορφές και οι δράσεις άνευ περιεχομένων δημόσια κατατεθειμένων και συλλογικά επεξεργασμένων είναι, αν όχι κενές νοήματος, ελλιπείς σε μεγάλο βαθμό, προγραμματίζουμε και εκδήλωση πάνω στο θέμα της πνευματικής ιδιοκτησίας.

Έχει μια σημασία να τονίσουμε ότι η ενασχόληση με το θέμα των συγγραμμάτων και όλα τα άλλα που ανοίγονται γύρω από αυτό αποτελεί κίνηση του κόσμου των αυτόνομων σχημάτων και αδιαμεσολάβητων διαδικασιών περίπου ενάμιση χρόνο τώρα. Ξεκίνησε δηλαδή με διορατικότητα όσον αφορά την κίνηση του κράτους και οδήγησε σε άμεσες απαντήσεις που ξεπέρασαν αμέσως τον ύφαλο της διεκδίκησης με παραστάσεις διαμαρτυρίας κλπ. Έχουμε δηλαδή καταφέρει να δημιουργήσουμε μια κεκτημένη εμπειρία αγώνα που ανοίγει μονοπάτια και για άλλες απαντήσεις στην ίδια κατεύθυνση.

Ήταν το χρονικό εμπειριών, σκέψεων, πρακτικών, καθημερινότητας αυτής της χρονιάς που πλησιάζει στο τέλος της.

Λίγο πριν το τέλος, θα θέλαμε να σταθούμε σε κάποια σημεία που κρίνουμε σημαντικά και για τη συζήτηση. Η ΣγκΦ συνεχίζει να δρα με τα χαρακτηριστικά που από την αρχή αποφασίστηκαν, με κυρίαρχο αυτό του αδιαμεσολάβητου αγώνα, όπως εξηγήθηκε στην αρχή της εισήγησης. Συναντιόμαστε και πράττουμε, όπως έγινε φανερό, σαν σταθερή δομή, γιατί είδαμε ότι με αυτόν τον τρόπο εμβαθύνουμε αφενός στις σχέσεις μεταξύ μας και αφετέρου στα περιεχόμενα μας. Γιατί βεβαίως όταν με τον άλλον επικοινωνείς σε μια καθημερινότητα τις κοινές σου ανάγκες και αγωνίζεσαι για αυτές αναπτύσσεται μια σχέση οικειότητας και εμπιστοσύνης. Και όσο περισσότερο συζητάς και προβληματίζεσαι μαζί με την άλλη τόσο περισσότερο θα ανιχνεύετε ζητήματα και συλλογικές απαντήσεις. Άλλωστε, η διαρκής παρουσία δημιουργεί συσχετισμούς, με χαρακτηριστικό εδώ το παράδειγμα που αναφέρθηκε για το πάσο. Επιπλέον, η σταθερή παρουσία με κατατεθειμένο δημόσιο λόγο μέσω κειμένων, αφισών κλπ μας καθιστά διαρκώς σημείο αναφοράς μεταξύ όσων μοιραζόμαστε την ίδια καθημερινότητα, αλλά και σταδιακά πιο επικίνδυνους για το κράτος. Τελικά χτίζει μια ιστορικότητα, αφήνει μια παρακαταθήκη, επιτρέπει έναν πλούτο σε επίπεδο περιεχομένων, μια διεύρυνση σε επίπεδο σχέσεων. Έτσι προχωράμε εμπλέκοντας και άλλον κόσμο. Και επειδή αναγνωρίζουμε ότι υπάρχουν στιγμές που η επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου εντείνεται, η δική μας απάντηση δεν είναι η ξαφνική, πυροτεχνηματική κίνηση δημιουργίας διαδικασιών, αλλά το πύκνωμα, η ένταση των γραμμών της αλληλεγγύης ήδη υφιστάμενων κοινοτήτων, οι οποίες ως τέτοιες έχουν και περισσότερες πιθανότητες επιβίωσης από μια πιθανή καταστολή. Αλληλεγγύη μεταξύ ποιων, λοιπόν; Θεωρούμε τον χώρο του πανεπιστημίου ως πεδίο ποικίλων ανταγωνισμών, όπου δεν βλέπουμε το φοιτητικό υποκείμενο μόνο ως τέτοιο, αλλά ψηλαφούμε τις συλλογικές διεξόδους που βασίζονται στην απλή και καθημερινή ανάγκη να ζούμε με αξιοπρέπεια. Επιπλέον, αντιλαμβανόμαστε τη ΣγκΦ σαν συνέλευση αγώνα, που δίνει απαντήσεις στα ζητήματα που ξεπερνούν το επίπεδο της σχολής, όχι με έναν αποσπασματικό τρόπο, αλλά με έναν κατατεθειμένο σε τακτά χρονικά διαστήματα λόγο και με δράσεις στοχευμένες. Δεν είμαστε κάποιοι που συναντιόμαστε για να συζητάμε μόνο για τις πολιτικές μας θέσεις –δεν μας ενδιαφέρει δηλαδή μια παρέμβαση από τα έξω με όρους πολιτικής πρωτοπορίας– αλλά για να αγωνιζόμαστε διαρκώς πάνω σε ζητήματα της καθημερινότητας μας. Θα λέγαμε μάλιστα ότι διαπερνά την καθημερινότητα μας, κάνουμε ώρες σε αυτό, βάζουμε τη φαντασία μας να δουλέψει –μπορεί να κάνουμε και μια εκδήλωση για να φτιάξουμε αφίσα!– και όλη αυτή η συλλογική κίνηση γίνεται τρόπος ζωής.

